

DZIDRA SILIŅA

Dzimusi: 1931. gada 1. martā Pļaviņās, Aiviekstes pagastā

Mācības: Gostiņu pamatskolā

LNS iestājās 1960. gadā.

Sabiedriskie nopelni: Ilggadīga Pļaviņu nodaļas aktīviste, brīvprātīga palīdzē visos darbos, valdes sekretāre, kasīere, revidentē, LNB kongresu delegāte, aktīva sportiste

LNS Goda biedres nosaukums piešķirts 1995. gadā

«Kad esi nepieciešama cilvēkiem...»

«Novakare. Logos zied leduspuķes, bet LNB Pļaviņu nodaļas klubā ir silti, mājīgi. Uz kārtējo pasākumu te pulcējas nodaļas biedri. Kad pulkstenis rāda noteikto stundu, sākas politpulciņa nodarbības. Par to šeit atbildīga nodaļas aktīviste Dzidra Silīņa. Ar lielu interesi visi seko viņas stāstījumam. Dzidra kopā ar nodaļas priekšsēdētāju vai arī viena organizē arī citus kluba darba plānā paredzētos pasākumus.

Atsaucīga un darbīga, Dzidra atrod laiku arī dambretei, novusam, slēpošanai. Piedalās dažādu republikānisku izdevumu konkursos.» Tā ziņo «Kopsolī» 1974. gada aprīļa numurā.

Vēlāk viņa teiks: *«Ja esi nepieciešama cilvēkiem, tad tu paspēj būt visur. Viegli tas nav. Te jābūt nodaļas valdes prezidija sēdē, te citādā veidā jāpalīdz nodaļai. Strādāju arī par nodaļas kasieri — rēķinvedi. Tad vēl tiešais darbs bibliotēkā.»*

Dzidra Siliņa rādīja labu paraugu pārējiem — ar īstu sirdsdegsmi piedalījās savas nodaļas sabiedriskās dzīves rosināšanā. To spēj ļaudis ar īstu raksturu — kā Dzidrai Siliņai. Tieši tāpēc 1995. gadā Pļaviņu nodaļas valde Dzidru Siliņu izvirzīja LNS Goda biedres nosaukuma piešķiršanai kā patiešām lieliskam cilvēkam, kas kā bitīte biedrībā čakli strādājusi vairāk nekā trīsdesmit gadus.

Uzticīga Pļaviņām

Dzimusi Pļaviņu rajonā, Aiviekstes pagastā 4 bērnu ģimenē. Tēvs — plostnieks, galdnieks, strādājis būvniecībā. Māte 40 gadus nostrādājusi skolā par pavāri un apkopēju.

Kaut arī Dzidra pēc plaušu karsoņa 9 gadu vecumā zaudēja dzirdi, viņa tomēr mācījās dzirdīgo skolā. Pabeidza Gostiņu pamatskolu un tūlīt sāka darba gaitas kā strādniece Pļaviņās. Jaunībā bijusi liela dancotāja Pļaviņu deju kolektīvā «Oliņkalns». Vēlāk Gostiņu bibliotēkā strādāja par apkopēju, darbinieku aizvietotāju, apvienībā «Daiļrade» par kurinātāju. Un tā līdz pašai pensijai.

Par ceļu uz biedrību

Dzidra Siliņa stāsta: *«Pļaviņās bija šūšanas uzņēmums, tur kopmītnē dzīvoja tikai nedzirdīgi cilvēki. Kad strādāju bibliotēkā, pie manis atnāca nedzirdīgs cilvēks un uzaicināja uz savu klubu. Satikos tur ar citiem nedzirdīgajiem, piedalījos viņu pasākumos, tā visā iesaistījies — uz palikšanu. Arī tad, kad notika sapulces un sēdes, tajās vienmēr biju klāt. Piedalījos arī sporta pasākumos, LNB slēpošanas sacensībās. Strādājām*

rokrokā ar brīnišķīgu cilvēku O. Grigoroviču (tagad Jāņkalni). Par Onu vispār ir tik daudz laba, ko atcerēties. Viņa man sarežģītās situācijās daudz vērtīgu padomu devusi. Ar viņu bija viegli sadarboties. Daudz paveicām, lai mūsu ļaudis būtu iepriecināti.

Kopā organizējām izbraucienus uz Madonu, Līvāniem, Jēkabpili — tur notika teritoriālās organizācijas sapulces. Pie cilvēkiem uz laukiem ar autobusu braucām, pa pastu informāciju sūtījām. Atceros, 1980. gadā Pļaviņās bija lieli plūdi, viss klubs ūdenī. Dokumenti aizgāja bojā. Daļu no tiem Ona saglāba, žāvēdama uz veļas auklas.»

Pienākumu daudz

Dzidras pienākums bija protokolēt visu, kas tika lemts. Viņa rīkoja sporta sacensības, pati spēlēja novusu un dambreti, piedalījās slēpošanā, riteņbraukšanā. Par labu darbu atzīmēta savas biedrības un CV Goda plāksnē Rīgā. Divas reizes pārstāvējusi Pļaviņu biedrību LNB kongresā.

Dzidra Siliņa atzīst, ka izjutusi gandarījumu, veicot nepieciešamos darbus biedrībā:

«Pašmācības ceļā apguvu grāmatvedības pamatus un gatavoju Pļaviņu kluba atskaites. Vēlāk biju grāmatvedības kursos Rīgā. Uz Pļaviņām bieži brauca Centrālās valdes revidenti, un nekādu aizrādījumu mums nebija, jo atskaites sūtījām regulāri un laikus.

Kopā ar Pļaviņu kluba priekšsēdētāju O. Grigoroviču rīkojām laukstrādnieku salidojumus, ekskursijas, karnevālus. Pati biju aktīva dalībniece pasākumos. Jutos labi mūsu biedrībā — biju vajadzīga citiem biedriem un viņi man arī.

Tad par Pļaviņu biedrības priekšsēdētāju kļuva A. Osmanis, arī ļoti labs cilvēks. Mēs gan pastrādājām kopā neilgu laiku, jo 1998. gadā aizgāju pensijā ar 40 gadu stāžu. Bet kluba pasākumos esmu klāt arī tagad.

Līdz 2007. gadam biju Pļaviņu kluba revidente. Tagad jādod iespēja darboties jauniem cilvēkiem.

Mums jaunieši ir, bet viņiem jākļūst aktīvākiem. Kluba darbinieks Jurijs Jerofejevs ļoti izpalīdzīgs, visi draudzīgi dzīvojam, cits citam palīdzam. Biedri mums atsaucīgi.

Vīrs gan man dzirdīgs bija. Draudzējāmies no skolas laikiem, līdz 1955. gadā svinējām kāzas. Ar vīru nodzīvojām kopā 26 gadus. Nu jau viņš aizsaulē. Ir dēls Imants un meita Ligita. **D.D.**

«Jaunajiem ļaudīm, kas tagad ienāk mūsu biedrībā, novēlu stiprināt tās darbu, izdomu, enerģisku rīcību. Glabājiēt tradīcijas, kuras mēs sākām, papildiniet tās, izdomājiēt un sāciēt savas jaunas lietas. Lai veicas visiem kopā, jo viens nekad nespēs to, ko spēj daudzi!»

